

דרושים נחושים / אפרת רצון

אם נתקלתם במודעת הדרושים שפרסמנו בפייסבוק למדריך, תמצאו נוסח די סטנדרטי, לפחות בעולם החינוך. מדובר באדם (המודעה כתובה בלשון זכר אך פונה לשני המינים) בעל ערכים, רצון לשנות, מאמין בדיאלוג ולא חושש מאתגר ונחוש. בעיקר נחוש, להוביל ולהתוות דרך. נשמע טוב, לא? בכנות, אני לא מכירה אנשים שעובדים או עבדו בדארנא ועונים להגדרה זו. אסביר את עצמי: לא כי הם לא נחושים או מאמינים בדיאלוג או שיח או תהליך, אלא כי פשוט הגדרה זו צרה מלהכיל את הקסם שקורה פה.

אז מה הוא אותו קסם? אנשים פשוטים עם כוונות מעולות ועיניים נוצצות אך עייפות. אתחיל במה שמאוד מדויק בהגדרה הפייסבוקית- "לא חושש מאתגר", כן, העבודה בדארנא מלאה באתגרים ולעבוד בדארנא זה אתגר! קחו רגע ולכו אחורה בזמן, חשבו על עצמכם בתור מתבגרים... זוכרים את התקופה במעומעום? עכשיו חשבו על בית מלא בנערים מתבגרים. גיל ההתבגרות מאופיין בריכוז עצמי גבוה, קושי רב בדחיית סיפוקים, התנגדות לסמכות ולביצוע מטלות אפורות וימיומיות, רצון לבלות שעות רביצה רבות מול המדיה, חלקנו היינו מכנים זאת "עצלנות" ועוד רבות וטובות.

אם ניקח את כל המאפיינים האלה, אז איך בעצם מתפעלים את האירוע הזה שנקרא נער בדארנא? זה בדיוק תפקיד המדריך. להעפיל על כל אלה ובנוסף לחולל שינוי, להכיל, להקשיב, לדעת מתי לחבק ומתי לשים גבול. למעשה מדובר במנעד בין שני קצוות די קיצוניים- האחד, להיות שוטר והשני, להיות אחות גדולה. ותכלס, אני לא זה ולא זה. ופה מתחילה המורכבות שקיימת בתוך כל מדריך שנכנס בפתח בית זה. מורכבות זו קיימת בכל אחד מאתנו, אולם העבודה בדארנא מכריחה כל מדריך להתעמת עמה ברמה היומיומית. אתם מתחילים להבין שלא מדובר בעבודה שנגמרת כשהמשמרת מסתיימת...?

לילות כמו הלילה למשל, הם כאלה שהמשמרת קצת באה איתי הביתה. במשך הזמן למדתי לשים גבול, לא להקשיח את עורי ובטח לא למנוע מהנערים להיכנס לי ללב, אבל לדעת את ההבדל המהותי בין הזדהות מסוכנת לאמפתיה טהורה וטובה. לדעת לקחת צעד החוצה מהסיטואציה,

כי שניים באותה הסירה מטיביעים אותה בדרך כלל וזאת לא המטרה שלשמה התכנסנו. לבחור בחיים, לבחור בטוב, לבחור לראות את השינויים הקטנים והפשוטים ביותר שכל נער עובר. אלה הפירות של העבודה הזאת בעצם, זו הריבית של הדם, היזע והדמעות שמושקעים במקום.

עכשיו די עם הבכי, זה כיף. זו עבודה שכיף לבוא אליה, אני קמה עם חיוך בבוקר, דבר שלא רבים זוכים לו. אני נהנית מהימים עם הנערים, אני אוהבת את הצוות, אני מוצאת חן בדברים הפשוטים, ברגעים הקטנים והדלים שמרכיבים את החיים שלנו. החיבוק והחום כשאני נכנסת הביתה, כשנער מקבל אותי עם חיוך על פניו, כשהם בוחרים לשתף אותי בחיים שלהם. זו זכות גדולה שנופלת בחיקי כל יום. איך אסביר זאת? המילים מקבעות את הרגש, לראות נער ביומו הראשון כל כך חסר את הדברים שהיו לי כשהייתי בגיל- החלומות, השאיפות, מטרה לשנה החדשה, מסורות קטנות, בטחון. ואז, לראות אותו לאחר שנה, לשמוע באיזו נחישות הוא

"לראות נער ביומו הראשון כל כך חסר את הדברים שהיו לי כשהייתי בגילו- החלומות, השאיפות..."

מדבר על בגריות, על הצבא, על רצון להיות חלק מהחברה, נורמטיבי. זה ממלא את הלב.

אני מאמינה שזה טמון וקיים בכל נער, היכולת לזוז, להשתנות, לוותר על הדפוסים הישנים והמזיקים ולאמץ דרכים חדשות ומיטיבות. והצוות? הוא עוזר לדברים היפים האלה לצאת החוצה. ועבורי צוות המדריכים זה בית, משפחה, אנשים שעוברים איתי ועם הנערים את הקושי ואת הטוב, ולכן קרוב לוודאי שהם היחידים שיבינו וירגישו את התסכול אך גם את הסיפוק שאני חווה. שותפים למסע, על כל המשתמע מכך.

אז כן, "בעל ערכים, רצון לשנות, מאמין בדיאלוג ולא חושש מאתגר, ונחוש, בעיקר נחוש להוביל ולהתוות דרך", זה גם מה שאנחנו. אבל אנחנו באים בצבעים, כל אחד מביא את הגוון המיוחד שלו, וזו דרישה מקצועית. בזכות השנות שלנו, הנערים פוגשים כל מיני סגנונות חיים וסוגים של אנשים, והיריעה נמתחת עוד קצת, עוד עולם נגלה אליה.

כתבה: אפרת רצון, מדריכה אחראית על הצוות והבית של הנערים המתקדמים בחופית.

מה חדש בדארנא

- **בשעה טובה פתחנו בית נוסף בחופית, ושלושה מהנערים בשלבים המתקדמים שלנו עברו לשם. אנחנו מקווים לאלקס שם שישה נערים בזמן הקרוב.**
- **לאור הגידול בכמות הנערים הגדלנו את בית הספר שלנו והא מונה עכשיו שלוש כיתות.**
- **מבקשים להגיד תודה רבה לאלה גולן רכזת ההשכלה שלנו שעזבה בסוף שנה שעברה ולאחל הרבה בהצלחה לחרות פטנה שהתחילה לרכז את ההשכלה.**

אתם יכולים לעזור לנו!

אנחנו מחפשים סיוע במימון ותרומה של:

- מחשבים ניידים
- הצגות תאטרון
- סיור ביד ושם
- סיור בכנסת ומרכז יצחק רבין
- חידוש הדשא והצמחייה בגינה

מסע סוכות בצפון הארץ

הנערים חזרו ממסע הישרדות בצפון בחול המועד סוכות. היה מהנה, מאתגר ומאוד חוויתי!

